

Goed en iets minder goed nieuws van modelbouwfront...

Voorzitter Jean-Pierre opende de aprilvergadering van IPMS-Gent met goed en minder goed nieuws. Goed nieuws betrof de aanwezigheid van journaliste An Van Den Berghe die onze club en de modelbouw in het jeugdblad MAX eens wil promoten met een artikeltje (foto rechts onder). Slechter nieuws was dan weer dat Willy Sherman De Cock een tijdlang het UZ dient te houden met knieproblemen. Nieuws was er ook van de wintervergaderingen 2012: noteer alvast de data 19 oktober en 16 november. December '12 en januari 20 '13 hield het clubbestuur bewust vrij van extra vergaderingen. De AC 2013 zal dan weer normaliter op 23 november 2013 vallen, zo is nu al bekend. Maar dat is misschien nog te vroeg om in de agenda's te noteren? Eerst is er immers het clubetentje op 20 oktober van dit jaar, met apero om 19u in de WOK-Dynasty. Inschrijven kan vanaf 1 augustus. Voorts waren de tafels weer goed gevuld met allerhande modellen van de clubleden. In deze nieuwsbrief als vanouds een overzicht van het betere model, gaande van jets over fiatjes tot het rode leger...

Piet Dhanens laat Russen Duitse stelling innemen !

Op de aprilvergadering toonde Piet zijn diorama, getiteld: *Inname van een Duitse stelling door het Russische Rode Leger*. Als basis diende een MIG-diorama op 1/72e. Hij haalde bij Zvezda een aantal Russische soldaten en hij vond ook een toren van een T-34 tank, het soort torens dat de Duitsers hergebruikten in hun stellingen. De rest is vooral scratch. De obussen maakte Piet met stretched sprue, de zandzakjes met mastiek. Het diorama is dynamisch opgebouwd: een Rus is over de loopgracht geraakt met een antitankwapen PTRD-PTRS en ook een 45-mm AA45 antitankkanon wordt in stelling gebracht. Voor de ondergrond gebruikte Piet zand, dat hij fixeerde met verdunde witte houtlijm en dat hij schilderde met een mix van Humbrol aardebruinen en -gelen en verniste.

Steven De Mulder werkte nog nooit zo traag aan modellen !

Steven De Mulder toonde op de aprilvergadering twee schitterend afgewerkte Revell Panavia Tornado's op schaal 1/35e: een IDS MFG 2 Tarp-Eggebeck van september 1987 en een ECR JB 38 "Friesland" van Jever, augustus 1990. Naar eigen zeggen was dit met voorsprong de traagste build op Stevens modelbouwpalmares. Hij begon de bouw in augustus 2010 en kwam tot afwerking eind april 2012. Weliswaar zaten in die periode diverse maanden inactiviteit inbegrepen.

Verbeterpunten

Voor een Tornado op 1/32 zijn de Revell kits zowat de enige optie. Jammer volgens Steven, gelet op de vele verbeterpunten. De paneellijnen zijn vrij correct, tenminste, als ze aanwezig zijn: zo ontbreken die boven en onder de neus en aan de zijkanten van de achterste romphelft. Alle ontbrekende paneellijnen en klinknagels toevoegen heeft Steven behoorlijk wat opzoekingswerk en tijd gekost. Ook de pasvorm kan beter, bv: tussen achterromp en straalpijpen. Veel schuren en paneellijnen herstellen dus. Het windscherm is 2 mm te smal om netjes op de canopy aan te sluiten. Dat kon Steven helaas niet corrigeren. Daarom presenteerde hij beide modellen met open kap.

Hoogteroeren

Revell voorzag voor de hoogteroeren in een verbindingsstuk dwars door de romp, maar dat brak snel af en lag daarna in de romp te rammelen. Steven schoof een plastic buisje met diameter 3mm doorheen de romp met daarin een stalen staafje van 1.5mm dat aan beide kanten 1cm uit het buisje stak (zie foto op p.3). De hoogteroeren zijn uitgeboord en daarin klemmend gemonteerd. Een zeer stevige oplossing !

Spreadstand

De vleugels kunnen beweegbaar blijven dankzij een hanekamsysteem, maar Steven koos ervoor ze in hun

wijdste stand vast te lijmen omdat Tornado's zowat altijd met gespreide vleugels geparkeerd staan en omdat de pylons onder de vleugels dan ook beweegbaar moeten zijn, waarvoor de bevestiging echter te breekbaar is. Steven overplakte ook enkele ongewenste kieren met metaalfolie die hij recupereerde van een margarinevlotje.

Cockpit

Zoals gewoonlijk begon het werk in de cockpit. Veel goede referenties had Steven niet en die spraken mekaar soms tegen, wellicht door de verschillende in productieruns

(blocks). Net te laat vond hij op een beurs een prachtig naslagwerk van Andreas Klein. In de cockpits was echter best veel detail aanwezig en dus ging Steven met fijn penseel, olieverf en een vergrootbril uren aan de slag. Hij nam ook vrede met het schietstoeldetail, al zou resine vast fraaier geweest zijn. Bij de samenbouw lette Steven erop eerst de vleugelstukken die in en uit de romp schuiven te kleuren (grijs) en te weatheren en flink wat loodbolletjes in de neuskegel te stoppen. Dat ging vrij vlot.

Beschildering

Dan kwam het preshaden: Steven spoot met verdunde zwarte verf uit de losse pols over de meest prominente naden. De effectiviteit van preshading hangt ook af van de ondergrond, en die verschilde bij de kits: de ECR was lichtgrijs, de IDS deels donkergrijs en deels donkergroen. Na de preshading moest worden afgeplakt. Immers, Steven houdt niet van spuiten met vrije hand. Hij legde daarom vele avonden contouren met keukentouw. Dan maakte hij papieren maskers met de doorwrijfmethode en die bevestigde hij op de touwen, zo'n 2 mm boven het model. Bij het

sputten krijg je dan een mooi wazige overgang tussen twee kleuren.

Afwerking

Na de beschikking spoot Steven liefst zes dunne lagen Future, waarop hij de decals aanbracht. Ondanks de goede voorbereiding zilverden toch enkele decals. Geen nood, met een scherp mes wat sneetjes en gaatjes erin maken en Daco decalsetting erop. Bij beide kits hoort overigens een prachtig en omvangrijk decalvel, zij het dat toch enkele decals ontbraken. Voor de ECR was er een tijgerkostuum, maar Steven kiest liever voor een werktenuue en gaf de set tijgerstrepen weg. Over de decals bracht Steven weer Future aan, en vervolgens weatherde hij met een wash van terpentijn en olieverb (naargelang de donkerte van de camouflagekleur donkergrijs of burnt sienna), bracht hij na droogtijd matte vernis op en deed hij daar overheen nog wat diverse kleuren pastelkrijt om slijtage, roest en vloeistofsporen te simuleren. Dat alles in bescheiden mate: naar zijn gevoel worden paneellijnen vaak te sterk benadrukt. Bij een echt vliegtuig vallen die niet zo sterk op, zelfs niet bij de doorgaans erg vuile Duitse Tornado's. Steven verzegelde ten slotte alles met een laatste laagje matte vernis en eindigde met nog wat zilver drybrushing op antennes en lampjes.

Bewapening

De bewapening die Revell meevert, is uitgebreid en mooi. Omdat Steven de IDS in de Marinevliegeruitvoering wou (niet voorzien in de kit) had hij er graag een tweetal Kormoran raketten onder gehangen. Maar die vond hij

op het internet niet op 1/32. Dus werd het een standaarduitrusting van twee droptanks, twee sidewinders, een ECM-gondel en een chaff/flare strooier onder de vleugels. Onder de romp kwamen vier "domme" bommen. Om het een beetje interessanter te maken, stak hij één droptank nog in de oude Norm 76 camouflage

en de andere in Norm 87E. De ECR kreeg dan weer een Norm 83B-beschikking. In beide gevallen is het patroon hetzelfde, maar de kleuren verschillen. Onder de ECR hangt zowat hetzelfde als onder de IDS, al zijn de bommen door twee HARM-raketten vervangen.

Gilbert Verheggen verrast vergadering met vier modellen !

Gilbert Verheggen is al jaren vaste waarde op de IPMS-vergaderingen, maar het is pas sinds kort dat hij ook de eigen maakfels showt. En op de aprilvergadering had hij maar liefst vier bijzondere modellen mee. Zo had Gilbert al lang een Stover Type 10 Kfz 3 uit 1940-1943 op 1/35e in de kast liggen en nu is het er eindelijk van gekomen die ook effectief te bouwen. Het gaat om een vacform van Air Press Modell, die Gilbert nog 'erfde'. Hij heeft er een Afrikakorps-versie van gemaakt, met een handgeschilderde zandkleurige camouflage, die hij achteraf drybrushte met donker rood zand van Humbrol. By the way, deze Stover is de voorloper van de Horch !

Gilbert waagde zich ook aan een zweefvliegtuigmodel. Hij bouwde nl. de Huma DFS 230 A op 1/72e, het zweefstoestel dat werd ingezet door de Duitsers om bij de opening van de 18-daagse veldtocht het fort van Eben-Emael uit te schakelen. Gilbert kocht het kitje in Affligem, maar hij slaagde er niet in om de juiste decals te vinden, anders had hij effectief een van de fortzweevers gemodelleerd.

Het opvallendste model van Gilbert was de Polski Fiat 508/III van het (Poolse?) merk IBG-Models. Het gaat om een ambulanceversie die de Polen net voor de oorlog in licentie van de succesvolle, in 1932 ontwikkelde Fiat bouwden in de Centralne Warsztaty Samochodow fabriek. De Duitsers namen na de verovering veel van deze Fiatjes over. De schaal van de kit is 1/72e. Mooi detail is hoe de draagberrie in de kleine pickup-ambulance naast de chauffeur moest worden geschoven.

Ten slotte toonde Gilbert een Bedford QLR (Quad Long Radio) 4x4 3ton, ook van IBG-models en op schaal 1/72e. Het gaat om een radiovrachtwagen uit WO II. Toen deze radiowagens in gebruik werden genomen, werden ze al vlug Gin Palaces genoemd, omdat ze zo'n ruime radiocabine hadden (zo groot als een pub!) en omdat niet iedereen binnen mocht kijken, omdat zich daar voor die tijd ultrageheime hooggesofisticeerde apparatuur bevond.

